

Wrocław, dnia 11 sierpnia 2022 r.

Do:

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78-79
50-126 Wrocław**

Uczestnik postępowania:

Stowarzyszenie Ekologiczne „Eko-Unia”
ul. Białokórnicza 26
50-134 Wrocław

reprezentowane przez:

r.pr. Magdalenę Bar

adres do korespondencji:

Jendrośka Jerzmański Bar i Wspólnicy
Prawo gospodarcze i ochrony środowiska
Pl. Solny 15
50-062 Wrocław

Organ:

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
we Wrocławiu

Sygn. sprawy: II SA/Wr 519/22

Pismo uczestnika postępowania

w sprawie ze skargi Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. we Wrocławiu
na decyzję SKO we Wrocławiu z dnia 21.04.2022 r.
utrzymującą w mocy decyzję Wójta Gminy Wisznia Mała z dnia 10.12.2021 r. odmawiają
ustalenia środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa bloku
energetycznego o mocy do 20 MWe oraz 51 MWt opartego na kotle rusztowym we wskazanej
lokalizacji w gminie Wisznia Mała pod Wrocławiem”

1. W imieniu reprezentowanego Stowarzyszenia Ekologicznego „Eko-Unia” z siedzibą we Wrocławiu (pełnomocnictwo w aktach sprawy i ponownie w załączeniu), zwanego dalej „**Stowarzyszeniem**” w odpowiedzi na skargę na ww. decyzję SKO, złożoną przez Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. we Wrocławiu (wnioskodawcę w postępowaniu w sprawie przedsięwzięcia objętego zaskarżoną decyzją – dalej: „**Skarżący**”), przedstawiam poniżej stanowisko Stowarzyszenia odnoszące się do stawianych w skardze zarzutów związanych z prawem ochrony środowiska.

Stowarzyszenie występowało w postępowaniu administracyjnym dotyczącym skarżonej decyzji na prawach strony.

Podsumowanie głównych zarzutów Skarżącego

2. Głównym zarzutem stawianym przez Skarżącego wobec decyzji SKO jest rzekome uznanie przez Kolegium, że planowane przedsięwzięcie jest wyłącznie spalarnią odpadów i nie ma pełnić funkcji elektrociepłowni. Zdaniem Skarżącego, takie podejście Kolegium spowodowało, że stwierdziło ono sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (**mpzp**). Skarżący zarzuca tu, że SKO nie rozumie, iż jedna instalacja może pełnić dwie funkcje: spalarni odpadów i elektrociepłowni.

W związku z tym Skarżący w swojej skardze koncentruje się na wykazaniu, iż planowane przedsięwzięcie ma być elektrociepłownią (załączając w tym celu dwie ekspertyzy).

Konsekwencją przyznania, że planowane przedsięwzięcie jest elektrociepłownią miałyby być, zdaniem Skarżącego, uznanie go za zgodne z mpzp.

Inaczej mówiąc, Skarżący twierdzi, że planowane przedsięwzięcie nie jest przedsięwzięciem z zakresu gospodarki odpadami lecz w pierwszej kolejności blokiem energetycznym, w związku z czym badając zgodność jego lokalizacji z mpzp organy obu instancji powinny uwzględnić ten właśnie „energetyczny”, a nie „odpadowy” charakter przedsięwzięcia.

3. Kontynuując swoją argumentację, Skarżący zarzuca, że Kolegium niesłusznie uznało, iż:

- rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839, powoływane przez Kolegium jako „rozporządzenie kwalifikacyjne”, przez Skarżącego jako „rozporządzenie OOS”, w innych pismach sporządzanych w ramach postępowania jako „rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć”; poniżej, dla kontynuacji terminologii

stosowanej przez SKO, będzie ono powoływane jako **rozporządzenie kwalifikacyjne**),

- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 1 marca 2018 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1806, w skardze powoływane jako RSE, w niniejszym piśmie jako **rozporządzenie w sprawie standardów**)¹

- są wiążące dla interpretacji mpzp.

4. Skarżący podkreśla też, że o dopuszczalności lokalizacji spalarni odpadów (elektrociepłowni spalającej odpady) przesądza § 9 pkt 4 lit. f) mpzp, dotyczący gospodarki odpadami – a SKO się z tą interpretacją nie zgodziło.

5. Skarżący zarzuca wreszcie naruszenie przez Kolegium przepisów postępowania poprzez utrzymanie w mocy decyzji, w której organ I instancji miał nie zapewnić Skarżącemu należytego czynnego udziału w postępowaniu.

Skarżący zarzuca także stronniczość SKO oraz utrzymanie w mocy decyzji, o której samo Kolegium miało stwierdzić – we wstępie uzasadnienia swojej decyzji, że jest „nieprawidłowa”.

6. W uzasadnieniu skargi pojawia się także zarzut, że zarówno Wójt (organ I instancji), jak i SKO w rzeczywistości kierowały się przy wydawaniu swoich decyzji nie zgodnością lub niezgodnością przedsięwzięcia z mpzp lecz naciskiem opinii publicznej – podczas, gdy sprzeciw społeczny nie może być przyczyną odmowy wydania decyzji.

Skarżący wskazuje ponadto, że w przypadku wątpliwości co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z mpzp organy orzekające powinny rozstrzygnąć te wątpliwości na korzyść inwestora – zgodnie z art. 7a k.p.a. oraz zgodnie z zasadą *in dubio pro libertate*.

Odniesienie się do zarzutów Skarżącego

7. Z zarzutami Skarżącego nie można się zgodzić.

8. W rozumowaniu przedstawionym w decyzji SKO nie chodzi przecież o to, że Kolegium nie uznaje, iż planowane przedsięwzięcie miałyby pełnić funkcję elektrociepłowni. W związku z

---

¹ Rozporządzenie to obecnie zastąpione jest przez rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 24 września 2020 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. poz. 1860), jednak przepisy obu rozporządzeń istotne dla niniejszej sprawy są takie same.

tym przedstawianie dowodów (w formie opinii) na okoliczność tego, że przedsięwzięcie jest elektrociepłownią jest niecelowe.

Kolegium nie twierdzi też, że jedno przedsięwzięcie nie może pełnić więcej niż jednej funkcji (które to rozumowanie przypisuje Kolegium Skarżący).

9. W argumentacji SKO chodzi o to, że **planowane przedsięwzięcie, nawet jeśli będzie produkować energię ciepłą, będzie – zgodnie z założeniem Skarżącego - również spalarnią odpadów.**

Rację ma bowiem SKO, że termiczne przekształcanie odpadów może – zgodnie z art. 155 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach - odbywać się wyłącznie w spalarni lub współspalarni odpadów. Skoro więc elektrociepłownia ma spalać odpady, to – aby działać zgodnie z prawem – musi być uznana za spalarnię.

10. Uznanie przedsięwzięcia za spalarnię oznacza w konsekwencji, że będą miały do niego zastosowanie te przepisy z zakresu prawa ochrony środowiska, które dotyczą spalarni.

W szczególności zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia w sprawie standardów przewidziane dla spalarni i współspalarni odpadów, czyli zawarte w rozdziale 3 oraz w załącznikach 7-8 tego rozporządzenia, podczas gdy przepisy dotyczące innych źródeł spalania paliw – w rozdziale 2 i w załącznikach 1-6.

I to właśnie **taki sens ma wypowiedź Kolegium, że przedsięwzięcie można zakwalifikować albo jako obiekt energetyczny, albo jako spalarnię odpadów - nie można do niego stosować jednocześnie jednego i drugiego zestawu standardów emisyjnych.**

11. Skarżący wskazuje, że rozporządzenie w sprawie standardów nie jest wiążące przy interpretacji mpzp, a w innym miejscu skargi – że nie jest to akt prawny z zakresu planowania przestrzennego ani prawa energetycznego lecz z zakresu prawa ochrony środowiska.

Owszem – jest to akt z zakresu prawa ochrony środowiska, ale to właśnie ochrony środowiska dotyczy postępowanie, w ramach którego wydano zaskarżaną decyzję SKO.

W związku z tym, w ramach postępowania dotyczącego decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach to właśnie te „środowiskowe” aspekty oddziaływania przedsięwzięcia muszą być brane pod uwagę – w celu dokonania jego prawidłowej kwalifikacji i oceny, w kontekście dokonanej kwalifikacji, czy przedsięwzięcie mieści się w ramach ustalonych przez mpzp.

12. Trzeba tu podkreślić, że sama definicja spalarni odpadów zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 26 ustawy o odpadach stanowi, że pod tym pojęciem rozumie się „zakład lub jego część przeznaczone do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej”.

Z definicji tej wynika, że odzysk energii jest jedną z funkcji spalarni i fakt pełnienia przez nią funkcji elektrociepłowni nie pozbawia jej charakteru obiektu przetwarzania odpadów.

13. Dalej, Skarżący zarzuca, że rozporządzenie kwalifikacyjne nie jest podstawą do interpretacji zapisów mpzp.

Sposób sformułowania tego zarzutu jest dość pokrętny i próbujący odwrócić uwagę od właściwego problemu.

Rozporządzenie kwalifikacyjne niewątpliwie ma znaczenie dla kwalifikacji przedsięwzięcia, tj. dla stwierdzenia co tak naprawdę przesądza o jego oddziaływaniu na środowisko: gdzie leżą główne źródła tego oddziaływania i ewentualnych zagrożeń. W tym wypadku jest to spalanie odpadów oraz ich wcześniejszy transport, magazynowanie, wywóz odpadów pozostałych ze spalania (popiołów, żużli), itd. Dopiero po tak dokonanej kwalifikacji można oceniać czy przedsięwzięcie jest zgodne z mpzp.

14. Trzeba pamiętać, że postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której dotyczy skarga, zostało zainicjowane ze względu na to, że planowane przedsięwzięcie kwalifikuje się do kategorii wymienionej w § 2 ust. 1 pkt 46 rozporządzenia kwalifikacyjnego, która to kategoria obejmuje m.in. instalacje do przetwarzania odpadów innych niż niebezpieczne przy zastosowaniu procesów termicznego przekształcania odpadów – spalarnie odpadów.

W taki sposób przedsięwzięcie zakwalifikował zresztą sam wnioskodawca, składając wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z załączonym do niego raportem o oddziaływaniu na środowisko.

15. Zaliczenie przedsięwzięcia do kategorii obejmującej spalarnie odpadów jest jedynym powodem, dla którego postępowanie w sprawie decyzji środowiskowej wszczęto, ponieważ jako „blok energetyczny” nie kwalifikuje się ono jako przedsięwzięcie wymagające takiej decyzji – rozporządzenie kwalifikacyjne obejmuje „bloki energetyczne” o mocy od 25 MW, podczas gdy planowane przedsięwzięcie miałyby mieć moc 20 MW.

16. Także przedłożony przez inwestora raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (wersja z sierpnia 2021) skupiony jest niemal wyłącznie na kwestii termicznego przekształcania odpadów i oddziaływaniu tego procesu na środowisko, a nie na kwestii wywarzania energii.

Tymczasem to właśnie raport jest głównym dokumentem dostarczającym organom administracji informacji o planowanym przedsięwzięciu. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, „raport jest dokumentem prywatnym o specjalnej mocy dowodowej” (wyrok NSA z 24.02.2022 r., III OSK 1066/21); „raport, chociaż jest dokumentem prywatnym, opracowanym przez osobę posiadającą wiadomości specjalne, musi być kompletny, spójny i rzetelny. Jest on kluczowym dowodem w sprawie” (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 15.04.2021 r., II SA/Go 196/21).

Skoro więc **raport opisuje spalarnię odpadów, to nie można argumentować, jak czyni to Skarżący, że przedsięwzięcie w nim opisane mieści się w ramach miejscowego planu, którego zapisy odnoszą się do elektrociepłowni.**

17. Przedstawione wyżej okoliczności świadczą o tym, że dla wszczęcia i prowadzenia omawianego postępowania kluczowy jest fakt, że **to spalanie odpadów - a nie wytwarzanie energii - powoduje oddziaływania na środowisko uznane** przez rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć (zresztą w ślad za załącznikiem I, pkt 9 dyrektywy 2011/92/UE², którą to rozporządzenie transponuje) **za na tyle istotne dla środowiska i zdrowia ludzi, że wymagające przeprowadzenia obowiązkowej oceny oddziaływania na środowisko** (przedsięwzięcie tego rodzaju zaliczane jest do mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, a więc wymagające oceny oddziaływania na środowisko, w tym raportu itd.).

A skoro tak, to całe rozważania organu prowadzącego postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach muszą dotyczyć spalarni odpadów, a nie „bloku energetycznego”.

To jak zostanie zagospodarowana energia wytworzona podczas spalania odpadów jest tutaj drugorzędne.

18. W konsekwencji, organy orzekające w tej sprawie badając jego zgodność z mpzp miały obowiązek widzieć to przedsięwzięcie jako instalację do termicznego przekształcania odpadów - i pod tym kątem badać jego zgodność z mpzp.

19. Na marginesie można też wskazać, że na obecnym etapie planowania przedsięwzięcia nie jest pewne w jaki sposób – i czy w ogóle – energia wytworzona w instalacji miałyby być wykorzystana. Wniosek o wydanie decyzji ani raport nie obejmują infrastruktury pozwalającej na odbiór i dalsze rozprowadzenie uzyskanej energii – w raporcie wskazano, że *„Elementy infrastruktury towarzyszące planowanej Inwestycji (m.in. ciepłociąg oraz sieć elektroenergetyczna itd.) będą przedsięwzięciami, których przeprowadzenie procedowane będzie w odrębnych postępowaniach. [Wyprowadzenie energii elektrycznej] Nową Instalację planuje się włączyć w system elektroenergetyczny. Szczegółowe warunki włączenia zostaną ustalone na etapie projektowania (...) (w ramach procedury wydawania warunków przyłączenia operator dystrybucji energii elektrycznej wykonuje ekspertyzę oddziaływania nowego źródła na istniejącą sieć energetyczną). Zgodnie ze wstępną oceną, proponuje się wyprowadzenie mocy z Instalacji na średnim / wysokim napięciu.”* (pkt 3.2.4.9, str. 54 raportu). Również na str. 13 raportu czytamy: *„Elementy infrastruktury towarzyszące planowanej Inwestycji (m.in. wodociąg, ciepłociąg, sieć elektroenergetyczna, gazowa itd.) będą przedsięwzięciami, których przeprowadzenie procedowane będzie w odrębnych*

---

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (tekst jednolity) (Dz. U. UE. L. z 2012 r. Nr 26, str. 1 z późn. zm.)

postępowaniach”. Wszystko to razem nie daje żadnej informacji o „elektrociepłowni”; innymi słowy cały obszerny (395 stron) dokument wnioskodawcy poświęcony jest w zasadzie wyłącznie spalaniu odpadów. W toku postępowania administracyjnego Skarżący nie przedłożył żadnych innych dokumentów merytorycznie odnoszących się do „elektrociepłowni”.

Takie sformułowanie raportu po pierwsze potwierdza, że głównym zagrożeniem i uciążliwością środowiskową planowanego przedsięwzięcia jest gospodarka odpadami, a nie późniejsze wykorzystanie wytworzonego ciepła (por. pkt 16 powyżej).

Inaczej mówiąc, wniosek o wydanie decyzji oraz raport dotyczą więc w obecnej chwili po prostu spalarni odpadów i tak też muszą być rozpatrywane.

Wynika z tego, że nawet gdyby uznać, że przedsięwzięcie będzie wykorzystywać wytworzoną energię do ogrzewania, to nie ma to znaczenia dla jej charakteru i powodowanego oddziaływania – jako spalarni odpadów.

20. Odnosząc się do przedstawionego przez Skarżącego argumentu, że na zlokalizowanie spalarni odpadów pozwala § 9 ust. 4 lit. f) mpzp, trzeba wskazać, że **nie jest możliwe, aby budowanie nowej, ogromnej (250 000 ton spalanych odpadów rocznie) instalacji termicznego spalania odpadów mogło być uznane za „uzbrojenie terenu”**, przez które rozumie się zwykle urządzenia takie jak sieć wodociągowa, gazowa, kanalizacyjna, energetyczna, ciepłota itd.

21. Za interpretacją wykluczającą przedstawioną w zaskarżonej przez wnioskodawcę decyzji **przemawiają też dokumenty pochodzące z procedury tworzenia obowiązującego obecnie miejscowego planu**.

Przed przyjęciem mpzp przeprowadzono procedurę strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (na podstawie przepisów działu IV ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – ustawy ooś).

W ramach tej procedury sporządzono, zgodnie z wymaganiami ustawy ooś, prognozę oddziaływania planu na środowisko (w aktach sprawy – załączona do odpowiedzi Stowarzyszenia na odwołanie Skarżącego do SKO).

W prognozie tej wskazywano na możliwość lokalizacji obiektów elektrociepłowni, jednak nigdzie nie wspomniano w niej o tym, aby elektrociepłownia ta mogła być de facto spalarnią odpadów (wręcz przeciwnie, na str. 9 prognozy wspomina się o węglu lub innych paliwach – ale nie ma tam ani słowa o tym, że paliwem takim mogłyby być odpady).

Oznacza to, że gmina, zamawiając prognozę i przygotowując projekt mpzp nie przewidywała, aby na terenie objętym planem miała być zlokalizowana spalarnia odpadów.

Również opinia RDOŚ z dnia 23.12.2019 r. sporządzona w ramach oceny strategicznej nie wspomina o możliwości lokalizacji spalarni odpadów, jako że z żadnego dokumentu przygotowanego na etapie sporządzania mpzp nie wynikała możliwość jej zlokalizowania

(opinia RDOŚ w aktach sprawy - załączona do odpowiedzi Stowarzyszenia na odwołanie Skarżącego do SKO).

22. Podsumowując przedstawione wyżej rozważania **trzeba wskazać, że owszem, mpzp pozwala na lokalizację elektrociepłowni, ale nie takiej, która jest jednocześnie spalarnią odpadów (używa jako paliwa odpadów).**

23. Stowarzyszenie podtrzymuje stanowisko przedstawione w odpowiedzi na odwołanie Skarżącego, a mianowicie, że planowane przedsięwzięcie nie mieści się w zakresie działalności dozwolonej na terenie oznaczonym w planie symbolem P i tym samym przeznaczonym na „zabudowę przemysłową”, w tym „obiekty energetyki i ciepłownictwa” – mogłoby ono znaleźć się na terenie oznaczonym jako „O”, które zgodnie z obowiązującym w momencie uchwalania planu rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przewidziane było do oznaczania obszarów przeznaczonych na „Tereny infrastruktury technicznej - Gospodarowanie odpadami”.

24. Poza opisanymi wyżej zarzutami natury merytorycznej, Skarżący podnosi też zarzut nierozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść inwestora, który to obowiązek miałby wynikać z art. 7a k.p.a., wyrażającego zasadę *in dubio pro libertate*.

Nie jest to zarzut trafny, ponieważ art. 7a k.p.a. „znajduje zastosowanie w postępowaniach administracyjnych, których przedmiotem jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a nie przyznanie uprawnienia” (wyrok NSA z 4.06.2020 r., II FSK 472/20) – a decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter decyzji przyznającej uprawnienia.

Wyraźnie stwierdzono to też w wyroku WSA w Warszawie: „Przepis art. 7a § 1 k.p.a. odnosi się wyłącznie do sytuacji, w której przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia. Tymczasem sprawa o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczy przyznania stronie uprawnienia, a nie nałożenia na stronę obowiązku ani pozbawienia jej uprawnienia przyznanego wcześniej na mocy decyzji administracyjnej” (wyrok WSA w Warszawie z 2.06.2020 r., IV SA/Wa 953/20).

25. Zarzuty dotyczące stronniczości SKO oraz motywowania decyzji organów obu instancji faktem oporu społeczeństwa są subiektywnym odczuciem Skarżącego.

Decyzje obu organów uzasadnione były niezgodnością z mpzp, a wykazywanie, że w rzeczywistości motywacje organów były inne, stanowią tylko spekulacje.

26. Odnosząc się do zarzutu utrzymania w mocy decyzji, przy wydawaniu której nie zapewniono Skarżącemu czynnego udziału w postępowaniu, Stowarzyszenie podtrzymuje

argumenty przedstawione w odpowiedzi na odwołanie. Wskazuje mianowicie na orzecznictwo NSA, zgodnie z którym naruszenie art. 10 Kpa „*które miało wpływ na wynik sprawy i które uzasadnia uchylenie zaskarżonej decyzji z tego powodu, to naruszenie uprawnień strony, które powoduje, że wydana została decyzja o odmiennej treści niż gdyby została wydana po przedstawieniu swojego stanowiska przez stronę. Innymi słowy, do tego rodzaju naruszenia dochodzi, gdy strona zostaje pozbawiona możliwości wyrażenia stanowiska, które miałyby wpływ na wynik sprawy.*” (wyrok NSA z 27.10.2021 r., III OSK 4262/21). W innym wyroku NSA stwierdził, że „*art. 10 § 1 k.p.a. ocenić należy z punktu widzenia uniemożliwienia stronie podjęcia konkretnie wskazanej czynności procesowej oraz wpływu tego uchycenia na wynik sprawy.*” (wyrok NSA z 13.12.2021 r., II GSK 636/21).

Z akt postępowania nie wynika w jaki sposób powiadomienie Skarżącego o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i wyrażenie przez niego stanowiska miałyby wpłynąć na wynik sprawy, tj. jakie nowe dowody czy argumenty przemawiające na odmiennym rozstrzygnięciem sprawy zostałyby przez niego przedstawione.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, **oświadczam, że niniejsze pismo zostało przesłane bezpośrednio pełnomocnikom Skarżącego (przesyłką poleconą).**

Magdalena Bar

radca prawny

Załączniki:

Odpis pełnomocnictwa wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej